

# EEEH Dergi

## Eşit, Erişilebilir, Engelsiz Hayat

**Sayı:** 20

**Ekim 2015**

**Editörler:** Elif Emir Öksüz, Deniz Aydemir Döke.

**Yazım Denetimi:** Gülcan Altun, Pınar Yavuz.

**Web Sorumlusu:** Burak Sarı.

**Ses Teknik Destek:** Engin Albayrak.

**Yayınlayan:** Engelsiz Erişim Derneği.

### İletişim Bilgileri:

**Web:** <http://eeeh.engelsizerisim.com>

**E- posta:** [eeehdergi@gmail.com](mailto:eeehdergi@gmail.com)

**Facebook:** [www.facebook.com/eeehdergi](http://www.facebook.com/eeehdergi)

**Twitter:** [www.twitter.com/eeehdergi](http://www.twitter.com/eeehdergi)

## İÇİNDEKİLER

İçindekiler.....	2
Editörden .....	3
Susturulmaya Çabalanan Farklılıklar, Kararan Bastonlar, Yine de Direnen Marslılar .....	4
Ankara'nın Taşına Bak Gözlerimin Yaşına .....	6
Acı Bir Günün Ardından İçindekiler.....	7
Yaşamak Bir Ağaç Gibi Tek ve Hür, Bir Orman Gibi Kardeşçesine.....	9
Karınca Bile.....	11
Dünyayı Güzellik Kurtaracak .....	12
Biz Kazanacağız .....	13

## **Editörden**

Merhaba Değerli Okuyucularımız,

Bu ay çok geciktik biliyoruz, affınıza sığınıyoruz. 10 Ekim’de Ankara’da yaşanan katliamdan sonra ne bizde yazacak takat kaldı, ne de söyleyeceklerimizin önceliği. Bu nedenle bu ay Emek Barış ve Demokrasi adına özel bir sayı çıkarıyoruz. Bir yerlerde birileri, farklılıklarıyla birlikte barış içinde yaşayabilmek adına hayatını kaybederken, tüm farklılıklarıyla engelliler nasıl barış, güven ve huzur içinde özgür ve eşit bir birey olarak yaşadığını varsayabilir ki. Hepimiz, her şeyden önce insanız. İsteddiğimiz, herkesin önce insan olduğu için özgür yaşam hakkının olması. Umudumuz, toplum olarak tüm farklılıklarımızı bağrımıza basıp, birbirimizi, bir uzvu eksik, cinsel yönelimi farklı, etnik kökeni farklı, dini inancı farklı, politik duruşu farklı olduğu için “aşağı”, “öteki” olarak görmediğimiz bir ortamda barış, huzur ve güven içinde, adil bir yaşam sürmek. Bir sonraki sayıda görüşebilmek dileğiyle.

## Susturulmaya Çabalanan Farklılıklar, Kararan Bastonlar, Yine de Direnen Marshılar

**Engin Yılmaz**

[engin\\_yilmaz@yahoo.com](mailto:engin_yilmaz@yahoo.com)

Değerli dostlar, maalesef bu ay temel erişilebilirlik sorunlarından, engellenmişliklerimizden, toplumun önyargılarından söz edemiyoruz size. Aslında kimsenin eli klavyeye gidemiyor kolay kolay. Çünkü farklılıklarımızı ifade etmemize izin verilmiyor. Elleri kana bulaşmış katiler Ankara'da, Suruç'ta masum insanları katlediyor.

Hâlbuki ne güzel şeyler planlamıştık 15 Ekim haftası için! Müthiş bir festival hazırlığı yapmış, erişilebilirliği, fiziksel yeti kayıplarının bir eksiklik değil yalnızca bir farklılık olduğunu vurgulayan ne harikulade stantlar açmayı öngörmüştük! Tıpkı Ankara'da barışı, hoşgörüyü, farklılıkların zenginliğini haykıran, yarına ilişkin umutları olan insanlar gibi.

10 Ekim öğleye doğru aniden bir ok saplandı yüreğimize. Eli kanlı katiller, farklılıkları, çok sesliliği içlerine sindirememişlerdi. Politikacıların klasik söylemi gibi bu caniler ülkenin birliğine falan kastetmiyorlardı, farklılıkların yan yana yaşayabileceği düşüncesi dellendiriyordu onları. Hoşgörünün, emeğin, demokrasinin olacağı yerde beslenebilecekleri şiddet damarları kuruyacaktı çünkü. Toplumun tek tiplendirilip ötekilerin yaratılmadığı ortamlarda yaşayamazdı çünkü despot tipler.

Tam da bu yüzden biz engellenmiş insanlar bir duruş sergilemek zorunda şiddete. Çünkü şiddetin, korkunun, tek tip düşüncenin olduğu yerde farklılıkların yeri yoktur. Farklılıklar ayrık otu gibi görülüp temizlenmeye, ayıklanmaya çalışılır. Elden geldiğince toplumun dışına atılmaya çabalanır. Dogmaların kol gezdiği toplumlarda, tek bir doğru vardır, tek bir insan tipi kabul görür, bunun dışındakiler sapkındır, anormaldir, marslıdır. İşte tam da bu nedenle, şiddete, hoşgörüsüzlüğe, susturulmaya karşı en çok bizler tepki vermeliyiz. Bizler, yani farklı olanlar, farklılıklarından mutlu olanlar, başka farkları bir tehdit değil bir zenginlik olarak görenler.

Çözüm daha çok ses çıkarmak, her türlü bastırma çabasına karşın burada olduğumuzu gösterip daha da direnmektir, susup bir köşeye çekilmek değil. İyi ve demokrasiyi içine sindirmiş insanlar da kötüler kadar cesaretli olduğunda yenebiliriz tep tipçileri, kanlı katilleri, onları koruyanları.

İşte bu yüzden bizler 15 Ekim’de bastonlarımızı siyaha bürüdük. İşte o nedenle, eşit, erişilebilir, engelsiz bir yaşamın ancak barışa ve farklılıklara gerçekten değer verildiğinde mümkün olacağına inandık. Tam da bu sebeple “Vurulunca barış meydana, kararır baston sokakta” dedik.

Ne dersiniz, birilerinin bastonlarımızı, umutlarımızı, geleceğimizi daha çok karartmasına mı izin vereceğiz, yoksa farklılıklarımızla her zaman her yerde var olmak için birbirimize mi tutunacağız?

Ne dersiniz, barışçıl, eşit, erişilebilir, engelsiz bir hayat için, birbirimizi ötekileştirmeden mücadele mi edeceğiz, yoksa şiddetten başka gücü olmayan, farklılıkları anlayabilecek ve tahammül edebilecek kadar bile ufku olamayanların kuru gürültüsüne teslim mi olacağız?

## Ankara'nın Taşına Bak Gözlerimin Yaşına

**Elif Emir Öksüz**

[elifmiroksuz@gmail.com](mailto:elifmiroksuz@gmail.com)

Sahi taş taş üstünde kaldı mı bakılacak? Cansız bedenler, organ parçaları, kopmuş eller kollar var artık bakılacak. Ankara'nın taşına değil, bu haline ağlıyoruz artık. Ankara'dan bana ne, ben yok edilen onca güzel insana, barış umuduna, huzura, adalete, güvenliğe, demokrasiye ağlıyorum.

Ölü sayısı 97, ölü sayısı 105, ölü sayısı artabilir... O bir kişi diye sayılıp istatistik tutulan isimlerin hepsi birer hayattı. Anneydi, babaydı, eştı, sevgiliydi, yardı yarendi, yoldaştı, arkadaştı, kardeştı, dosttu, öğrenciydi, öğretmendi, komşuydu... Kaç kişinin yüreğine ateş düştü. 97 kişi mi ölen? Geride kalan kaç kişi var bir yanı eksik devam edecek bundan sonra hayatına? Orada alçakça kurban edilen o bir kişi, barış için bir umuttu, elini taşın altına sokabilen bir yürekli insandı.

Bizde oturup engellilik hakkında yazacak takat kalmadı bu ay dostlar. Hiç birimizin insanca yaşama hakkı olmadığını bu kadar açık ve net gördüğümüz bu günlerde ne yazsak, ne desek boş. Varmıyor elimiz klavyelere, yazılmış yazılar boş ve anlamsız geliyor.

Bu yüzden bu sayımızı barış emek ve demokrasiye adıyoruz.

## Acı Bir Günüñ Ardından İimdekiler

**Gülcan Altun**

[guleycane@gmail.com](mailto:guleycane@gmail.com)

Bir türküden aklımda kalan bir dize:

Ankara adı kara...

Şimdi Ankara daha da bir kara.

Adıyla da sanıyla da anısıyla da...

Anlatılamaz bir haleti ruhiye biz dışarıdan bakanlar için. Bizim için birkaç haber videosu, siyasetçilerin sorumlular bulunacaktan ibaret yorumları ve tartışmalar, tartışmalar, tartışmalar...

Oysa orada birebir bu vahşeti yaşayanlar, ömür boyu etkisini üzerinden atamayacak olanlar, yaralarını hiçbir zaman kapatamayacak kurban yakınları.

Aslında Engelli Hakları Atölyesi adlı Google Grubu'nda Sayın Ramazan Yücel'in paylaşımından okuduğum, Adli Tabip Kriminal Psikiyatri & Klinik Psikoloji Uzmanı Dr. Joseph Erdem'in yazdıklarında kendini buluyor belki de söylemek istediklerim.

Bir Patlamanın Anlatılmayan Anatomisi...

Patlayıcı madde infilakında sadece insanlar ölmez. Kollar bacaklar kopar. Gözler kör olur. İşitme kayıpları, süreğen ve geçici hafıza kayıpları ve travmalar da olur. 1 tnt gücündeki patlamada bile 350-400 metre kare çevredeki bütün kuşlar ciğerleri patlayarak ölür. Aynı etki patlamaya 100-200 metre yakındaki sokak kedi ve köpeklerine de olur. Etrafta kırılan camını bile değiştirecek parası olmadığı için kaç gece soğukta yatacak evler olur.

Patlamanın ilk blast etkisi ses hızındadır. Patlamaya yakınlık oranınca ilk önce akciğer, dalak, bağırsak, östaki borusu gibi içinde basınç olan organlar patlar. Sonra yaklaşık 3000 derece alevi ile sizi kavurur. En son şarapnel parça etkisiyle yaralar. Bütün bunlar saniyenin yarısında olur.

Terörizm amaçlı bir patlamadan sonra en çok ölen insan sayısından bahsedilir. Ancak asıl etkisi ölü sayısından çok arkada kalanlarda görülür. Patlama ile ölenlerin yakınlarındaki travmalar,

patlamadan sağ ya da yaralı çıkmış insanların o can pazarında parçalanmış insanları gördüğünde yaşadığı travmalar, hayat boyu ruhi ve bedensel sakat kalanlardan kimse bahsetmez. Hele o kadar insanın öldüğü bir bombalamada sokakta kaç kuş kedi köpek öldü kimse saymaz...

Ancak bir patlamanın kimsenin bahsetmediğı gerçeğinde bunlarda vardır. Kolu kopmuş 15 yaşında bir kıztan kime ne? Otopsi için patlamada parçalanmış çocukları morgda elimizde iğne iplikle birleştirirken ne hissederiz kimse bilmez... Televizyonda sadece ölü yaralı sayısı duyarsınız ki o da yalan dolandır...En çok size anlatılmayan detaylara bakın...!!

Asıl bomba o detaylarda saklı....!!!!

Son olarak söylemek istediğim bi şey daha var ki birileri dünya sadece ve sadece kendi istedikleri gibi olsun diye, öteki hiçbir şekilde yaşamasın diye, yaradan bile ayrı ayrı kılmışken insanları, tüm bir insanlık tek tip, tek düze olsun diye, gözlerini bile kırpmadan emeğı, barışı ve demokrasiyi bile kana boyamaktan kaçınmıyorlar.

O emek ki, olmazsa yaşamanın hiçbir şekilde mümkün olmadığı bir şey; o barış ki yokluğunda arkandan gelenden hiçbir zaman emin olamayacağın, paranoyak hislerle yaşamak zorunda kalacağın bir şey; o demokrasi ki varlığında kendini, yani aykırı fikirlerini dahi ifade edebilme şansı bulduğun bir şey

Ancak uyuşmuş beyinlerin tek isteğı onun istediğinin olmasının gerekliliğı... Başka her şey anlamsız, başka her şey yok olası.

Kazdığınız kuyuda yok olmanız umuduyla inşallah.



## Yaşamak Bir Ağaç Gibi Tek ve Hür, Bir Orman Gibi Kardeşçesine

**Deniz Aydemir Döke**

[daydemird@gmail.com](mailto:daydemird@gmail.com)

On Ekim'de kaybettiğimiz canlardan sonra ne yalan söyleyeyim elim klavyeye varmadı. Barış içinde, farklılıklarla yaşamak için bir araya gelmiş masum insanların, bu kadar kolayca bir anda yok oluşu, yaralanışı... Bütün bunları uzaklardan takip etmek bile çok zor. İnsanın içini acıtıyor, bir anda kendinizi boşlukta hissediyorsunuz.

Sonrasında insanların kenetlendiğini görmek insanı bir nebze iyi hissettiriyor ama bir yandan da abuk sabuk yorumlar insanın öfkesini tepesine çıkarıyor. Yani çok derin bir üzüntü, yardımlaşma ve kenetlenme için bir minnet ve saçma sapan yorumlar ya da halen ölen çocuklar yüzünden öfke arasında gidip gelen bir duygu durumundayım.

Onları kaybettik, kolumuz kanadımız kırıldı. Ama vazgeçmeyeceğiz, onlar boşuna ölmedi, onlar bütün farklılıklarımızla birlikte yaşayabileceğimizi haykırmak için; barış içinde birbirimize saygı duyarak, birbirimizi ötekileştirmeden, yapay düşmanlıkları içselleştirmeden, hep beraber yaşayabilmenin umuduyla Ankara'da buluştular. Biz onları kaybettik, bazılarımız yaralandı, bazılarımız engelli bir birey olarak yaşamına devam edecek, hepimiz ama en çok da 10 Ekim'de orada olanlar psikolojik travma ile karşı karşıyalar.

Yüzlercemiz yitti, ama biz umudumuzu yitirmeyeceğiz. Neden 10 Ekim'de Ankara'da buluştuklarını unutmayacağız. Kolumuzu kanadımızı sarıp onların umutlarının peşinden koşmaya devam edeceğiz. Biz farklılıkların bir arada eşit, erişilebilir ve engelsiz yaşayacağı, barış içinde bir gelecek için elimizden geleni yapacağız. Yazıma Nazım Hikmet'le başladım, onunla bitiriyorum.

Aralık 1945

Onlar ümidin düşmanıdır, sevgilim,

akarsuyun,

meyve çağında ağacın,

serpilip gelişen hayatın düşmanı.

Çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına:

— çürüyen diş, dökülen et —,

bir daha geri dönmek üzer yıkılıp gidecekler.

Ve elbette ki, sevgilim, elbet,

dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya,

dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle: işçi tulumuyla

bu güzelim memlekette hürriyet...

Bursa'da havlucu Recebe,

Karabük fabrikasında tesviyeci Hasana düşman,

fakir-köylü Hatçe kadına,

ırgat Süleymana düşman,

sana düşman, bana düşman,

düşünen insana düşman,

vatan ki bu insanların evidir,

sevgilim, onlar vatana düşman...

Nazım Hikmet

## Karınca Bile

### Eylem Yurtsever

[eylemyurtsever@gmail.com](mailto:eylemyurtsever@gmail.com)

Sosyal medyada gördüğüm bir söz var: "Ben karıncayı bile incitmem cümlesindeki bile; karıncayı incitir."

Bir söz daha var: "Filler tepişir, çimenler ezilir."

İşte bu "Ben karıncayı bile incitmem," cümlesini sarf edenler, tepişen fillerin ta kendileridir ve her ezilen çimenle birlikte yüzlerce karınca incinir.

Hâsılı, aslında her birimiz birer fil olma potansiyeli taşıyoruz bence. Güçlü fillerin huzurunda da çimen...

Karıncalar mı? Söz etmeye bile değmez!

O gün, bir sürü çimen ezildi Ankara'da. Binlerce de karınca incindi. İncinmek bir yana hayatlarını kaybettiler.

Ben üzülemedim bile; çünkü aslında her zaman olan şeyler bunlar ve buna herkesle üzülmek diğerlerine haksızlık olurmuş gibi geldi. Garip bir mantık yürütme şekli diye düşünebilirsiniz; ama bunun mantıkla ne ilgisi var ki?

Herkesin, yapabildiğine iktidarını kanıtlamaya çalıştığı bir dünyada, bir tek kişi; hem fil, hem çimen hem de karınca olur aynı zamanda. Yerine göre fil, yerine göre çimen, yerine göre de karınca...

Birisine kendinizi "tanıtacağınız" zaman da; "Ben karıncayı bile incitmem," dersiniz ve o sizi iyi birisi olarak bilir. Oysa siz sadece, karıncayı hiçe sayan bir çarkın dişlilerinden birisinizdir.

## Dünyayı Güzellik Kurtaracak

**Pınar Yavuz**

[pinyav@gmail.com](mailto:pinyav@gmail.com)

Uzun zamandır olan biteni şaşkınlık ve öfkeyle izliyoruz. Her gün yeni bir felakete uyanır olduk. 10 Ekim günü de sıradan bir gün olarak başlamıştı hepimiz için. Sabah sosyal medya hesabımı açtığımda aynı okulda çalıştığım bir öğretmen arkadaşımın Ankara mitinginde olduğunu paylaştığı resimlerden öğrenmiştim. Birkaç saat sonra patlama haberlerini duyar duymaz arkadaşıma telefon açtım ama bir türlü ulaşamıyordum. O sırada sabah gördüğüm fotoğrafa tekrar bakmak aklıma geldi ve altına yazılan yorumlardan hayatta olduğunu öğrenebildim. Şu anda arkadaşım okula güçlkle devam edebiliyor. “Tüm ışığını kaybetti” onun şu anki ruh hali için yapabileceğim en doğru tanım olur sanırım.

Ölen yüzlerce insanla birlikte yakınları ve tüm bunlara şahit olan bizler de bir parça öldük. 10 Ekim ve sonrası, bu topraklarda tecrübe etme ihtimalimiz olan her bir kötülüğü bize tek tek yeniden gösterdi, hatırlattı. Barış dilemeye giderken öldürülebilirsiniz, ölüünüz bile rahat bırakılmaz arkanızdan “oh olsun” denilebilir, ölümünüze saygı gösterilmesine tahammül edemeyenler tarafından ısıklanıp yuhalanabilirsiniz.. Öyle bir coğrafya ki tüm bu felaketlerin ortasında çölde vaha etkisi yapması gereken Aziz Sancar’ın Nobel’i bile hak ettiği ilgiyi azim ve başarı öyküsü üzerinden değil etnik kökeni üzerinden gördü.

Ama nasıl ki kötülüğün sınırı yoksa umudun da sonu yok. İnsanlar öfkelenecek, hayal kırıklığı yaşayacak ama sonra yeniden sevmeye ve sevilme gücünü kendilerinde bulacak. Savaştan çıkacaklar eksik ve yenik ama yaralar sarıldıktan sonra yine mücadeleye devam edecekler. Yollarını kaybedecekler ama sonra tekrar bulacaklar. Haksızlığa uğrayıp tökezleyecekler ama sonrasında daha güçlü ayağa kalkacaklar. Eksilecekler ama çoğaltmanın bir yolunu bulacaklar. Yaşayacaklar, ölecekler ama sonra tekrar doğacaklar.

Ve gerçekten de dünyayı güzellik kurtaracak..

## **Biz Kazanacağız**

**Burak Sarı**

[burakburaksari@gmail.com](mailto:burakburaksari@gmail.com)

Ölüm nedir? Bize ne kadar yakındır? Bu soruyu bugüne kadar kendime hiç sormamıştım. Fakat sorunun cevabı, davetsiz ve uğursuz bir misafir gibi buldu bizi. Her ölüm erkendir belki ama bu kadar alçakça değildir. Ölüm bizleri, beklenmedik anda, beklenmedik şekilde bulur. Ama beklenmedik zamanda bulmaz. Çünkü biliriz ki emeği, onuru, özgürlüğü ve insana dair güzel olan ne varsa onun için mücadele edenleri, ölüm erken bulur. İstemezler acıyla yoğrulmuş topraklarda umut yeşersin. İstemezler yârin yanağından gayrı her yerde, her zaman, hep beraber diyebilme mutluluğunu Bedreddin’ce yaşayabilmemizi.

Tarlalar orta malı, kanallarda su. Ne kuraklık ne jandarma korkusu. İstemezler, Nazımca düşlememizi geleceği. İsterler ki, insanlar ölesiye kar ettirsin onlara. İsterler ki, koskoca bir coğrafya orta çağ karanlığında cehalet içerisinde inim inim inlesin. İsterler ki, sömürdükleri insanlar ölesiye itaat etsin kendilerine. İsterler ki, farklı olan herkes kendilerine köle olsun ya da yaşamasın. İşte bunun için insanları açlık korkusuyla madenlerde, inşaatlarda ilkel şartlarda çalıştırıp katlederler. Bunun için Agop’a düşman ederler Ahmet’i. Bunun için ayırırlar bağlamayla dududuğu. Bunun için vururlar kardeşliğimizi güvercin tedirginliğinde. Bunun için, yağmalatırlar Hüseyin’in dükkânını Hasan’a. Bunun için vurdururlar, Mazlum’u Mehmet’e. Bundan öldürtürler anneyi oğula. Bunun için, daha açılmadan kopartırlar Güldünyaları. Böyle bir rezil sistem öldürtür iş bulamadığı için tekerlekli sandalyesiyle geri dönüşüm işçiliği yapmak zorunda kalan yürüme engelli Nevzat Yavuzer’i. Böyle bir utanç toplumunda babası tarafından öldürülür Ahmet Yıldız sırf eşcinsel olduğu için. Bu yaşama mecbur muyuz peki? Tabii ki değiliz. O nedenle, bu zulüm çarkına mecbur olmadığımızı bilen ve mücadele eden insanları en vahşi ölümlere mahkûm ederler.

O gün on binlerce güzel yürek, on binlerce can on binlerce insan; daha güzel bir dünya için, ölmek, öldürmemek için, insanlığın yerlerde sürüklenmemesi, yaşamını yitirmiş insanların naaşına saygısızlık yapılmaması için vurulmasın diye çocuklar ekmek almaya giderken, tuttular Ankara’nın yolunu. Yalnız değillerdi elbet yoldaşça kucaklaşmanın, doğayı ve insanlığı

savunmanın onuru, insan gülüşleri ve halayları da onlarla beraber gelmişti alana. Ben de aynı umut ve coşkuyla yola çıkmış, sevgili İsmail Kızılcay'ı aramıştım. Bilemezdim ki 5 dakika sonra, can yoldaşımın güzel sesini bir daha duyamayacağım! Araç alana girmediği için, miting alanının yakınında bir yerde inip arkadaşlarımı aradım. Arkadaşım beklememi, beni alacağını söyledi. Telefonu kapattım, 1 dakika sonra iki büyük patlama duydum. Alana girmeye çalıştım, mümkün olmadı. Dakikalar geçtikçe, nefes almak daha da zorlaşıyor, yaşadığın için utanır hale geliyorsun. Tek amaçları barış istemek olan insanlar parça parça ediliyor. Ölüm ve yaralanma haberleri, peş peşe yayılıyor. Babamın yaralandığını öğreniyorum ilk önce. Sonrasında, o acı ölüm haberleri. Hangi ölüme üzüleceğini bilememek ve hayatta kalmanın ağır boşluğu. O gün, tüm arkadaşlarıma olduğu gibi İsmail abiye de akşama kadar ulaşmaya çalışıyorum ulaşamıyorum. Akşam, acı haberini alıyorum. Onunla birlikte, sevgili yoldaşım, Serdar Benden haber alınmadığını öğreniyorum. Günler sonra, Serdar'ın naaşı DNA testiyle teşhis edilebiliyor. Evet, Serdar'ın o maviş gülüşünü, İsmail abinin o içtenliğini, fiilen yaşayamayacağız. İsmail abi, buradaki yazılarımı okuyup herkese reklamını yapamayacak.

O 106 canımızla halay çekip, slogan atamayacak ve gülüşemeyeceğiz. Ama onlar daima bizimle olacaklar. Uğruna canlarını feda ettikleri, insanlığın kurtuluş mücadelesinde onlara layık olmaya çalışacağız. Biliyoruz ki, bu alçak saldırıyı yılmamız, korkmamız ve sokaklardan ayağımızı çekmemiz için yaptılar.

Fakat bu hamleleri, yıllardır deneyip başarılı olamadıkları ve olamayacakları kara lekelerden biri olarak kalacak. Kanlı gözdağı verme aptallıklarının kötü bir örneği olmaktan da öteye gidemeyecek. Ülkenin, tüm meydanları bizimdir. Öle öle kazandık o meydanları.

Yıllarca, Taksim'i kana buladılar, biz kendimize ait olandan vaz mı geçtik? O alanı, milyonlar olup yine özgürleştirdik. Evet, 106 canımızı aramızdan aldılar. Hem de vahşice, alçakça. Başarılı olabildiler mi? Hayır. Yine binlerce kişi olup, Gar Meydanı'nı doldurduk. Hem de katliamın ertesi günü. Yaşamı, hayal edemeyeceğiniz kadar çok seviyoruz. Ama insanlığı ondan da fazla. Bunu sizin, ufak çıkarların esiri olmuş, cenazelere bile saygısızlık yapacak kadar alçalan; kendine, insanlığına yabancılaşmış kişilikleriniz anlamaz. O yüzden anlamlandıramıyorsunuz, katliam alanında insanların neden kaçmayıp, birbirleriyle dayanıştığını, cenazelerin önünde set

olup, biber gazlarına göğüs gerdiğini. Biz doğayı, yaşamı, geleceği ve onuru savunuyoruz. Sizler ise: sömürünün, zulmün, çürümenin temsilcilerisiniz. Kaybedeceksiniz, bunu bildiğiniz için korkaklaşıyor korktukça zalimleşiyorsunuz. Fakat siz de çok iyi biliyorsunuz ki, kaybedeceksiniz. Biz kazanacağız, hakların kardeşliği ve emeğin onuru kazanacak. Biz kazanacağız, biz kazanacağız biz kazanacağız. Sözlerimi, kavganın şairi Adnan Yücel'in dizeleriyle sonlandırıyorum.

Saraylar, saltanatlar çöker.

Kan susar bir gün, zulüm biter.

Menekşeler de açılır üstümüzde, leylaklar da güler.

Bu günlerden geriye bir yarına gidenler kalır,

Bir de yarınlar için direnenler.